

Два роки в Тарренці Олени Неботової та Йохена Штрауса

Олена

Я з Харкова, України. Моє місто було другим за кількістю мешканців після Києва — майже півтора мільйона — і розташоване недалеко від кордону з Росією.

До війни я майже 30 років працювала бібліотекарем у Національному медичному університеті. Але вранці 24 лютого 2022 року все змінилося. Пам'ятаю, як прокинулася від гучного гуркоту. Спочатку подумала, що гримить. Але грім не стихався, і стало зрозуміло — це війна.

Хоча до цього політики говорили про можливий напад, звичайні люди не могли в це повірити. Мільйони думали: «Яке вторгнення? Зараз XXI сторіччя, що за параноія?»

У перший день наш район та мій будинок на півночі міста постраждали. Два снаряди влучили в наш дев'ятиповерховий будинок. Молодший син вивіз мене до друзів на півдні міста, де ми тиждень ховалися у підвалі. Але обстріли посилювалися, і я зрозуміла, що треба тікати з міста.

Син сказав: «Біжи!» — і я вирушила на вокзал.

Там люди сідали на евакуаційні потяги, але ніхто не знав, куди вони їдуть. Заборонено було навіть фотографувати.

Я вирушила на захід Польщі, де мене прийняли друзі сина. Але життя з мінімальним спілкуванням з іншими виявилось непростим. Тому в липні 2022 року я приїхала до Австрії, у Тарренц, де вже жила родина мого старшого сина.

Два роки я провела у готелі **Lamm**.

Йохен

Тарренц одразу вирішив підтримати біженців. Уже 2 травня 2022 року ми зібралися на першу зустріч, організовану докторкою Анною Добландер, і познайомилися ближче. У готелі **Lamm** мешкало близько 50 українців.

18 травня 2022 року ми провели спільну вечерю: українські жінки готували борщ, а місцеві приносили свої смаколики.

Пам'ятаю стоматологиню з України, яка розповідала, що її диплом не визнається в Австрії, і тому вона планувала емігрувати до Канади. Нині вона з родиною живе в США.

Ми також організували розмовні курси німецької мови. Спочатку їх проводили у готелі **Lamm**, а потім у багатофункціональному будинку. Було неймовірно бачити, скільки місцевих жінок долучилися до допомоги.

Олена

Мене дуже тепло прийняли в Тарренці. Люди допомагали всім, чим могли: одягом, речами, навіть порадами. Особливо хочу згадати Еліну Доннеміллер, яка перекладала й допомагала нам розібратися з місцевими правилами.

Велика подяка муніципалітету та Червоному Хресту за їхню підтримку.

Йохен

Ми помітили, що фінансова підтримка для біженців була дуже обмеженою. Тому разом із громадою ми організували доступ до магазинів **SOMI** та **Tafel**, щоб українці могли купувати все необхідне. Їх возили на покупки добровольці, що допомогло уникнути труднощів, особливо взимку.

Олена

З особливим теплом згадую Різдво, коли чоловік Еліни в костюмі Святого Миколая приніс подарунки, а громада подарувала нам ялинку. Ще одна пам'ятна подія — поїздка до **Kunstraum Schwaz** на виставку, створену спільно українськими та австрійськими художниками.

Йохен

Зараз усе змінилося. Готель **Lamm** закрили, більшість українців переїхали в інші міста. На жаль, війна триває, і ми не знаємо, яким буде майбутнє тих, хто втратив свій дім і звичне життя.

Дякуємо: Анні та Андреасу Добландерам, Еліні Доннеміллер, Евілієн і Гаральду Вальху, Аннеліс Карлін, Пітеру Гілду, Філіпу Перктольду, Мартіні Куен, Францу Еггеру, Майклу Памеру

коректура Олени Неботової та Артема Ступакова